

Haarlem en omgeving

Haarlem en omgeving

Rekoert trekt na 98 jaar de stekker er uit

Sjaak Smakman
s.smakman@hollandmediacombinatie.nl

Heemstede * Toekomst: wij gaan gewoon door', staat er op de Loesje-kaart die aan de muur bij het zijje hangt. Eigenlijk hadden Geer en Marjon Rekoert de honderd jaar vol willen maken. Maar over vier weken stopt de teller op 98. Het is het spreekwoordelijke einde van een tijdperk, de sluiting van de winkel in elektrische apparaten aan de Zandvoortselaan.

Zo voelt het ook, zeggen vader en dochter die de winkel al sinds jaar en dag bestieren. De nu 90-jarige Geer loopt immers al zo lang als hij zich kan heugen rond in de winkel en het loodgieterbedrijf dat er tot bijna een kwart eeuw geleden bij hoorde.

De familie woonde schuin tegenover de winkel. „Als mijn moeder me even zat was, stuurde ze me naar de overkant. Ga maar bij je vader kijken, zei ze dan." Hetzelfde geldt voor zijn 56-jarige dochter Marjon. Als klein meisje liep ze al rond in de winkel en de werkplaats, waar destijds twintig man werkte. „Dat waren mijn niet-biologische ooms. Van de een leerde ik klok kijken, van de andere de tafel van zes, en van een derde weer wat anders." Omdat een eigen winkel haar droom was, vervulde ze op haar 16de het Stedelijk Gymnasium voor de Handelsschool en begon ze op haar 19de in de winkel aan de Zandvoortselaan in afwachting van haar eigen winkel. „En dat is nu dus bijna veertig jaar geleden", zegt ze met een glimlach.

Lust en leven

De winkel is nog altijd hun lust en hun leven. Maar de gezondheid van Geers 86-jarige vrouw Frederiek gaat behoorlijk achteruit en de ziekte van Marjon maakt de toekomst ongewis. „Ik ben een dubbelteje op zijn kant", zegt ze er zelf over. Geer heeft al een keer bijna een jaar de winkel in zijn eentje moeten runnen. „De winkel lukt nog wel, maar alles wat met de computer te maken heeft doet Marjon. En het is ook niet zo leuk in je eentje. Je kunt niet even lek-

De advertentie die de komst naar de Zandvoortselaan aankondigt.

ker samen lachen als je wat grappigs meemaakt." Daarnaast is de winkel gewoon te druk voor één man. Tijdens het interview lopen klanten in en uit en moeten vader en dochter regelmatig beiden even aan de bak. Veel klanten komen al tientallen jaren naar de Zandvoortselaan, en anders zijn het wel hun kinderen. Ze nemen altijd de tijd. „Soms staan we een half uur met een klant die uiteindelijk weg gaat met een gloeilamp van drie euro. Dat doen we gewoon, zo zijn we opgegroeid", zegt Marjon. Dat schept een band. Oude klanten die in het buitenland wonen, komen vaak nog even langs als ze in Nederland zijn. „Om hier wat te halen, of gewoon om te informeren hoe het met ons gaat", zegt Geer.

Staabatterij

Een blik in de winkel maakt de tweede reden duidelijk waarom de Rekoerts zich in de wereld van Mediamarkt en andere megazakken zo lang staande hebben weten te

dozen tegelijk over de toonbank. Eén exemplaar is niet te koop: trots laat Geer een Philipslamp zien waarvan het glas nog met de hand is geblazen.

Authentiek

De hele winkel ademt authenticiteit. Eigenlijk is er sinds de opening in 1922 maar heel weinig aan veranderd. Het bord 'Philips, triomf der techniek' hangt nog altijd aan de gevel. Afrekenen gebeurt aan een mechanische kassa. Het hoekje waar de stofzuigers staan heeft Geers moeder nog ingericht. Dat is ook wat de Aerdenhoutse Michèle Dinger zo aantrok toen ze begin dit jaar binnen liep en liet weten de winkel te willen kopen. „Ik zei nog: mevrouw, u bent al de honderdste die dat wil. Maar een paar dagen later kwam ze terug met haar man en toen kwam het allemaal in een stroomversnelling", schetst Geer. Ze gaan niet ongemerkt dicht. Op vrijdag 12 december kan iedereen tussen 14.00 en 16.30 uur vader en dochter de hand drukken in restaurant Southern Cross, iets verderop op de Zandvoortselaan. En op 24 december trekken ze de deur dan echt achter zich dicht. En dan? Marjon weet het nog niet. „Ik heb het nog veel te druk om het helemaal te realiseren. Ik houd de emoties ook bewust op afstand. Maar hoe ik me straks ga voelen, ik ben er heel benieuwd naar."

De enorme collectie gloeilampen vormt de kurk waarop de winkel drijft. Die mogen al een aantal jaren niet meer worden verkocht, maar via een omweg lukt het toch. In alle soorten, maten en sterktes zijn ze te krijgen aan de Zandvoortselaan. Er liggen er honderden, zo geen duizenden in het magazijn. En ze gaan ook met

De winkel in 1956, 40 jaar na de start van het bedrijf.

En nog jonge Geer helpt een klant.

Geer en Marjon maken de eeuw net niet vol. FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

Een minimuseum in de kelder

Heemstede * Het begon met een paar oude strijkbouten die Geer ergens zag liggen. Grappig, die neem ik mee, dacht hij. Maar daar bleef het niet bij. Op de maandagse markt op de Botermarkt, waar vaddenboeren hun nog bruikbare spullen te koop aanboden, ging hij verder met verzamelen. „Dan vond ik de ene week een strijkijzer, en de volgende week lag dan ergens anders een binnenwerk."

Toen de collectie in de loogkamer zijn vrouw een beetje een doorn in het oog begon te worden, ontstond het best verborgene museumje van Nederland: via een luik in de vloer leidt een trapje naar een kelderruimte waar vele tientallen strijkijzers vanaf 1900 - en soms zelfs eerder - liggen te pronken. Er zijn klassieke strijkbouten, maar ook strijktangen en strijkblokjes voor manchetten, kragen of kwetsbare soorten stof. Zijn echte trots vormt zijn collectie loodschildjes, plaatjes die loodgieters over de spijkers soldeerden om het binnen sijpelen van water te voorkomen. Ze maakten van de plaatjes hun handelsmerk: ze drukten in het

Geer Rekoert in zijn unieke museumje. FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

zachte metaal hun namen, initialen of meesterteken af. Het hele Haarlemse loodgietersgeslacht Kuën is er te vinden, van even na 1700 tot ruim na 1900. Het alleroudste plaatje is uit 1683. Daar staat overigens alleen het wapen van Haarlem op. Het museum blijft in zijn geheel intact, tot opluchting van Rekoert. „Ja, er zullen best wel musea zijn die een aantal dingen willen hebben. Maar dan valt de

collectie uit elkaar, en ik wil graag dat het helemaal blijft zoals het nu is." En dat gebeurt: de kelder met de collectie is één van de redenen waarom Dinger het pand wil kopen. Ze gaat er een film over maken, waarop Rekoert vertelt over de collectie. Die zal in de winkel te zien zijn. Ook de gloeilampenverkoop gaat gewoon door. Mét desgewenst een kopje koffie in de espressobar die Dinger wil beginnen.